

Όπως είναι γνωστό, η έννοια του χρόνου-φυσικά μιλώντας- έχει ερμηνευτεί και πιστευτεί καθολικά από δύο θεωρίες. Την θεωρία της σχετικότητας, και την θεωρία των χορδών. Κάθε μία από αυτές προτείνει τον χρόνο ως μία διάσταση-στην συγκεκριμένη περίπτωση 10η και 4η ανάλογα- χωρίς όμως κανείς να έχει αμφιβάλλει για την ύπαρξη της συγκεκριμένης έννοιας.

Πρώτη φορά μία τέτοια παρατήρηση πραγματοποιήθηκε κατά την Αναγέννηση. Υπήρξε η αντίληψη από έναν φιλόσοφο, πως ο χρόνος είναι κατασκεύασμα των ωρολογοποιών για να βγάλουν χρήματα. Φυσικά, μία τέτοια πλάνη προαπαιτεί την καθολική γνώση, αλλά και επιρροή που μπορεί κάποιος να έχει στον κόσμο. Όμως, το πρώτο, δεν έχει μπορέσει ακόμα να επιτευχθεί, και κανείς δεν ξέρει αν θα είναι εφικτό μελλοντικά. Όσον αφορά το δεύτερο, δεν μπορώ να φανταστώ ποιος άνθρωπος θα μπορούσε να έχει τέτοια επιρροή πάνω σε τρίτους έτσι ώστε να τους κάνει να πιστέψουν κάτι ίσως τεχνητό, αλλά και να επενδύσουν σε αυτό ταυτόχρονα.

Επομένως, η θεωρία αυτή καταρρίπτεται. Όμως γεννά πολλές σκέψεις. Μπορεί ένας ωρολογοποιός-ή και μια ομάδα αυτών- να μην μπορούσε να καταφέρει κάτι τέτοιο, όμως αυτό δεν αποκλείει την θεωρία του τεχνητού. Σε συζήτηση που έκανα πρόσφατα με έναν φίλο μου πάνω στο ίδιο θέμα, εξέφρασε μια σκέψη, της οποίας η αλήθεια με συντάραξε: «Ο ήλιος δεν δύει για να τελειώσει η μέρα.» Το τέλος μιας ημέρας, ενός λεπτού, ή ενός δευτερολέπτου, έχουν ερμηνείες κατασκευασμένες από την ίδια φύση που έχει πολλές φορές προσπαθήσει να τα διαψεύσει: τον άνθρωπο. Μια δική μας όμως ερμηνεία ενός γεγονότος δεν σημαίνει πως είναι και η σωστή- η αληθινή. Ζούμε σε ένα σύμπαν του οποίου τα άκρα δεν ξέρουμε αν θα βρεθούν, και τότε συνειδητοποιούμε πόσο μικροί είμαστε. Συνειδητοποιούμε πως κανείς δεν νοιάζεται, ή θα μπορούσε να νοιαστεί, για εμάς και τις «μέρες» μας.

Σε ένα σύμπαν πολυδιάστατο και περίπλοκο, υπάρχουν πολλοί κανόνες και κανονισμοί. Πολλές πράξεις και πολυπλοκότητα, που ο μέσος άνθρωπος δεν διανοείται. Από την άλλη, στον κόσμο ενός φιλοσόφου, όπου δεν ισχύουν αυτές οι αρχές των φυσικών, το σύμπαν εξηγείται απλά. Εξηγείται με τρόπο κατανοητό από πολλούς, χωρίς πάντα να είναι σωστός, όμως δεν υπάρχει η όλη αυτή δυσκολία που έχει η φυσική.

Όμως συνεχώς, παντού και πάντα, υπήρχε, υπάρχει και θα υπάρχει ένας κανόνας κοινός. Η συνεχής αλλαγή. Τίποτα δεν μένει σταθερό και στάσιμο. Ένα έμψυχο γεννιέται, μεταβάλλεται σωματικά, πνευματικά, ώσπου φτάσει η στιγμή που δεν μπορεί να μεταβληθεί άλλο. Τότε

καταστρέφεται. Ακόμα και τα άψυχα. Εάν πρόκειται για μέταλλο, διαβρώνονται. Αν πρόκειται για αστέρια και αστερισμούς, εκρήγνυνται-καταστρέφονται.

Σε όλα τα άκρα της φύσης, έξω και από το δικό μας οικοσύστημα, υπάρχει ένας κύκλος. Ακόμα και όπου δεν υπάρχει ζωή, κάτι θα δημιουργηθεί, κάτι άλλο θα καταστραφεί. Συνεχώς τα πάντα μεταβάλλονται, για οτιδήποτε και αν μιλάμε.

Αυτομάτως, η έννοια του χρόνου καταρρίπτεται. Εδώ και χιλιετίες, ο χρόνος θεωρούνταν η αιτία της αλλαγής – της «συνέχειας». Τι και αν λοιπόν δεν υπάρχει αυτή η συνέχεια; Τι και αν υπάρχει μόνο ένας κανόνας που δημιουργεί την αρμονία στην φύση, χωρίς να υπάρχει συνέχεια; **Μια αλλαγή, ο κανόνας όλων.**

Δεν υπάρχει παύση στην μεταβολή των καταστάσεων, των απτών αντικειμένων, της ζωής όπου στο σύμπαν και αν «κοιτάξουμε». Όπως επίσης δεν υπάρχει και η συνέχεια. Χρόνος ονομάζεται «η ακαθόριστη κίνηση της ύπαρξης και των γεγονότων σε έναν συγκεκριμένο άξονα», όμως η αλλαγή, η διαφορά και η μεταβολή, ποτέ τους δεν ταυτίστηκαν σημασιολογικά με την συνέχεια. Τότε γιατί πρέπει στην συγκεκριμένη περίπτωση;

Η απάντηση είναι πως δεν πρέπει. Και ο μόνος λόγος για την αλήθεια αυτή είναι επειδή δεν ισχύει σήμερα, και ποτέ της δεν ίσχυε. Όπως σε όλες τις καταστάσεις, οι ανθρώπινες ερμηνείες ποικίλουν. Μπορεί όντως ο ήλιος να δύει για να τελειώσει η μέρα, όπως μπορεί και ο χρόνος να κυλάει στον δημιουργημένο από τον άνθρωπο άξονα. Μπορεί όμως και όχι.